

EXXTREME

1/2016

**TÉMA:
HIGHLINE**

**REPORT:
REDBULL FEEL
THE WHEEL**

**UDÁLOST:
PREMIÉRA
FILMU LYŽAŘ**

ROZHOVOR

**ANNA
KUCHAŘOVÁ
„MÁM V BŘIŠE
KATEDRÁLU“**

maloja

BUDĚTE JINÍ, POZNEJTE MALOJU.

Nová letní kolekce Maloja Rock&Roll vás osloví nejen svým unikátním vzhledem, ale hlavně širokou nabídkou cyklistických a dalších funkčních produktů. Vyzkoušejte sami!

Více informací o nové kolekci a seznam prodejných míst naleznete na stránkách

www.maloja.cz

TÉMA #2

REPORTY #30

UDÁLOSTI #36

TRENDY #40

HIGHLINE

REKORDY

» NEJVYŠŠÍ SLACKLINE

- » 1000m vysoko přes fjord Kjerag, Norsko
- » držitelé: Christian Schou & Aleksander Mork

» NEJDELŠÍ HIGHLINE

- » 1020m, Aiglun - Francie, v nejvyšším bodě 600m
- » držitel: Danny Menšík, Nathan Paulin

ROZHOVOR #4
ANNA KUČAŘOVÁ

HISTORIE #8

OSOBNOSTI #12

LOKALITY #18

EXTRÉMY #22

NO COMMENT #26

CO JE TO HIGHLINE?

- » DRUH SLACKLINE
- » LAJNY NATAŽENÉ VYSOKO NAD ZEMÍ MEZI STROMY, SKALNÍMI MASIVY, DOMY NEBO VĚŽEMI
- » CHODÍ SE VĚTŠINOU S JIŠTĚNÍM (PRO MAXIMÁLNÍ BEZPEČÍ JE NUTNÉ MÍT DOKONALÉ, NĚKOLIKANÁSOBNÉ KOTVICÍ BODY)
- » JE ZNÁMO I NĚKOLIK PŘECHODŮ BEZ JIŠTĚNÍ (PŘECHOD HIGHLINE NA LOST ARROW V YOSEMITECH DEANEM POTTEREM)

„MÁM V BŘIŠE KATEDRÁLU“

BALANC, KLID, DECH, HOUPÁNÍ A PŘÍRODA, TAK POPISUJE HIGHLINE V PĚTI SLOVECH ANNA KUCHAROVÁ, SLACKLINERKA S VÝMLUVNOU PŘEZDÍVKOU ANČE KANČE. ZA ČTYŘI ROKY SE LAJNAMI V EVROPĚ A AMERICE PROCHODILA MEZI SVĚTOVOU ŠPIČKU A DRŽÍ EVROPSKÝ REKORD V HIGHLINE MEZI ŽENAMI. O POKOŘOVÁNÍ REKORDŮ ALE PODLE NÍ HIGHLINE NENÍ. NA LAJNÁCH BOJUJE BUDOUCÍ ARCHITEKTKA NEJVÍC SAMA SE SEBOU.

Čím tě mezi všemi slacklinovými disciplínami přitahuje zrovna highline?

Tím, že se odehrává v přírodě a vysoko. Hrozně ráda se pohybuji ve výškách, pro moji hlavu je to nebezpečné, ale vlastně kráčí po naprosto bezpečné hraně.

Naprosto bezpečné?

I když se dostanu do krajní situace, nejsem v přímém ohrožení života. Nejhorší se mi může stát, že spadnu a zůstanu viset pod lajnou. Když se někdo pustí do krajní situace například při lezení, tak opravdu riskuje, že se rozbije.

Když přecházíš highline, musíš se stoprocentně soustředit. Na co v té výšce myslíš?

U mě nejde ani tak o výšku, jako o délku. Pokud je lajna dlouhá,

tak je nejlepší nemyslet na nic. Jde o zvláštní stav, soustředím se jenom na to, co právě dělám, na svůj dech, na svoje tělo, chodidla... Cítím, že se moje pozornost přesune z hlavy do břicha. Najednou se dokážu soustředit na všechny části těla naráz, všechno je v harmonii.

Mívají ostatní na lajně podobné pocity?

Ano, docela se o tom spolu bavíme. Je zvláštní, že některé pocity jsou podobné, ale metody, jak se lidi uklidňují, jsou různé. Někdo rád poslouchá hudbu a soustředí se jen na ni, vůbec ne na svoje tělo. Někdo se různě hecuje, třeba na sebe křičí.

Jak prožíváš poslední metry před koncem? Je to pro tebe nejtěžší místo?

Pro mě rozhodně. Na konci už

jsem fyzicky vyčerpaná, vždycky se celá klepu. Jsem nervózní a běhají mi do hlavy myšlenky jako: „Jó, už to skoro máš!“ Nejhorší je myslet před koncem na to, že už jsi na konci. Ztrátiš pozornost, uděláš chybu a spadneš. Na spoustě lajn jsem právě spadla dva metry před koncem. Mám pocit, že právě v závěru se setkávám se svými ambicemi. Být ambiciózní je vlastnost, se kterou se člověk musí naučit pracovat, aby mu byla užitečná.

Je přejítí náročné lajny spíš fyzická nebo psychická výzva?

Většinu lajn, které nepřeju, nepřeju proto, že na to nemám fyzicky. Zároveň je ale pro mě mnohem těžší vybičovat se k tomu, abych překonala svoje mentální hranice.

ANNA KUCHAROVÁ

alias ANČE KANČE

Narodila se v roce 1988 a bydlí v Úvalech. V současné době studuje architekturu a stavitelství na ČVUT v Praze. Pracuje jako projektantka. Lajnám se věnuje od roku 2010.

Motto: „Člověk má být k sobě přísný, dokud stojí na lajně, a být k sobě laskavý, když už leží pod ní.“

Na svém blogu píšeš, že lajna je pro tebe škola o sobě samé. Co jsi se o sobě dozvěděla za těch pár let, co chodíš po lajnách?

Na lajnách k sobě člověk musí být hodně upřímný. Nemůže chodit shrbený, musí se narovnat. Lajny mě naučily, že když do něčeho člověk dá všechno, může v sobě objevit síly, které ani netuší, že má.

Jak jsem pochopila, highline je pro tebe i jakousi formou meditace. Jak se ti daří uplatnit své zkušenosti z highline v každodenním životě?

Člověk najde kontakt sám se sebou, se svým tělem. Když se na lajně správně pohybuji, tak to na svém těle cítím, mám pocit, jakoby moje břicho byla katedrála. Svaly tam jsou zpevněné, ale zároveň uvolněné. Vzniká tam prostor, do kte-

rého se vejde spousta energie. Pokud mě čeká něco těžkého ve škole nebo v práci, tak se na tenhle prostor soustředím. Naučila jsem se poslouchat své tělo.

Na vrchol pomyslného slackline žebříčku mezi ženami ses prochodila zhruba za rok. Čemu vděčíš za takový rychlý pokrok?

Když jsem s highline začínala, tak to moc holek nedělalo. Kdybych začínala teď, rozhodně bych tak rychle na špičce nebyla. Ta špička se mezitím dost posunula a vypadá to, že se bude posouvat i dál. Hraniče tohoto sportu ještě nejsou pokořeny, každý rok se posouvají rekordy.

Vím, že ti nejde o zdolávání rekordů. Kam by ses tedy chtěla

v highline posunout?

Ráda hledám a vymýšlím nové projekty. Kvůli tomu se chci zdokonalovat v tom, jakou délku přeju. V současné době přeju maximálně padesát metrů, což mě dost omezuje. Mám vyhlídnuté lajny, které bych chtěla přejít. Na některé už jsem se třeba podívala a jsou tak nádherné, že po nich chci jít. Je to stejné, jako když horolezec chce vylézt nějakou horu, protože je krásná.

Máš na mysli nějakou konkrétní lajnu, kterou jsi zkoušela, ale nepřešla?

Chtěla bych přejít jednu lajnu v Českém ráji, jmenuje se Šangri-la, což znamená ráj. Ta lajna je neuvěřitelně nádherná. Další výzvu jsem potkala loni v jižní Francii. Nevím, jak se jmenuje, ale je to sto metrů nad mořem

nad zálivem v Cassis. Ta je taky bombastická. Na tyhle dvě se chystám nejdřív.

Které jsou tvoje oblíbené lokality v Česku?

Mám ráda, když je lajna vysoko, vede na osamělé věž, za kterou je prostor hodně otevřený. Oblíbené místo je pro mě v Ostrově u Děčína, kde je asi nejlepší česká highlinová oblast. Už teď je tam objevených 50 nebo 60 lajn, plus se vymýšlí nové. A pak určitě Adršpach a Český ráj.

Za highlinami jsi cestovala po Evropě a vloni na podzim i do Ameriky. Kde se ti líbilo?

V Alpách je to super, ty výšky. Ale většina lajn nevede na věže, jsou tam spíš štíty. Francie je také super... Myslím, že Evropu budeme dál objevovat. A určitě se musím ještě vrátit do Ameriky, kde jsem loni strávila dva a půl měsíce, a bylo to fakt málo.

V Americe jste šli lajnu Lost Arrow

Spire. Dá se to označit za highlinovou klasiku?

Je to naprostá klasika, byla to první highline natažená mezi skálami. Člověk cítí, že prostor má atmosféru. Je to jedna z nejkrásnějších lajn, co jsem kdy chodila. Člověk jde na skalní věž a za ní vidí tisíc metrů dolů do údolí. Taky tam funguje termika, takže skoro celou dobu fouká odspoda a člověk si připadá ještě exponovanější.

Může se stát, že tě vítr z lajny shodí?

Dlouho jsem si myslela, že ne. Pak se mi jednou ve Francii opravdu stalo, že mě vítr z lajny několikrát sfouknul. Většinou na lidi ale vítr působí špatně spíš psychicky. Lajna se víc klepe a jsou slyšet různé hororové zvuky, jak o sebe různě klepe železa, kterými je lajna přidělaná.

Máte nějaký vymyšlený projekt do budoucna?

Máme vyhládnuté dvě skalní věže na Islandu. Není jisté, jestli tam pojedeme, protože je to drahý projekt. Spousta mož-

ností je také na skalách v Rusku, tam mě to také láká.

Slacklineři vystupují jako přátelští, pohodoví lidé. Setkala ses v tomhle sportu někdy s někým vyloženě nesympatickým?

Mám dojem, že ne. Někdy se lidé, kteří přicházejí z jiných sportů, snaží chovat tak, jak jsou z toho sportu zvyklí, ale to se rychle obrousí. Mezi lajnery se nepěstuje soutěživost nebo rivalita. Díky tomu, jak se lidé u slackline vzájemně podporují, se mnohem rychleji posouvají dopředu. Důkazem toho je česká slacklinová komunita, která je spolu s Němci, Francouzi a Američany jedna z nejsilnějších na celém světě. Je zajímavé, že se naše malá země v tomhle může rovnat s těmi velkými.

Někteří lajneři chodí občas highline i bez jištění, takzvané sólo. Víš, že ty chodíš jištěná, nepřipadá ti to od nich nezodpovědné a zbytečné riskování?

Myslím, že pro mě by šlo o zbytečný hazard, jsem nervák a jít

„Když člověk prvně sedí na hajlajně, tak se nechce zvednout, mozek se tomu brání.“

sólo by mi nepřineslo žádné super zážitky. Znáám ale lidi, kteří necítí na lajnách to samé, co já, dokud nejdou sólo. Neženou se za nějakým adrenalinem, mají to velmi dobře promyšlené a rozhodně nejdou na svoje maximum. Když se na ně člověk dívá, tak jsou úplně v klidu. Většinou o ty lidi nemám strach.

Kromě prestižního týmu EQB, který sdružuje nejlepší české highlinery, spolupracuješ také s Faith Dickey a s Jelenou Schradi, s nimiž tvoříte ryze holčičí tým. Myslíš, že holky přistupují k highline jinak?

Holky jsou obecně jinak stavěné než kluci, na tom není nic špatného. Někdy mají holky problém jít na svoje hranice. Dokážou se překonat spíš v běžném životě, i přes únavu jít do práce, nebo se naučit na těžkou zkoušku ve škole. Ale jít za své hranice, když ví, že to bude bolet, to podstoupí podle mě procentuálně menší část holek než kluků.

Setkala ses s názorem, že holky si samy žádnou lajnu pořádně nenatáhnou?

Já jsem si myslela, že tenhle přístup snad ani neexistuje. Ale pak jsem zjistila, že žiju v české bublině. Češi jsou svým přístupem ojedinelí. Jakmile holka jednou ukáže, že něco umí, tak k ní podle toho přistupují. Ze

zkušeností holek z Ameriky jsem zjistila, že tam je při napínání lajny trochu podčeňují.

Jak těžké je naučit se chodit po lajnách?

Highlining je ze začátku celkem trápení a člověk musí být hodně motivovaný. Nejde si to dávkovat postupně. U lezení se člověk učí lézt na jednoduché cestě, pak jde na trochu těžší a ještě těžší. U lajny si to nacvičím nad zemí, a pak vlezou rovnou na highlinu, není žádný krok mezi tím. Je to najednou šílený nápor. Když člověk prvně sedí na highlině, tak se nechce zvednout, mozek se tomu brání.

Jaké byly tvoje začátky?

Já jsem byla úplně paralyzovaná strachem. Ze začátku, jakmile jsme šli napínat highlinu, tak mi bylo špatně, zapomínala jsem dýchat, bolely mě ruce... Můj strach se projevoval naprosto fyzicky. Můj první zážitek z highliny byl ale tak pozitivní, že jsem měla motivaci do toho jít.

Natálie Šírová

SAMKOVÁ A NÜHRIG OVLÁDLI FEEL THE WHEEL

RED BULL FEEL THE WHEEL JE ZCELA NOVÝ FORMÁT ZÁVODU, KTERÝ SE LETOS KONAL TEPRVE PODRUHÉ. POŘADATELE VĚŘILI, ŽE SE NEPOTVRDÍ DĚSIVÉ PŘEDPOVĚDI, KTERÉ STRAŠILY DEŠTĚM. NAKONEC SE NA START LONGBOARDCROSSOVÉHO ZÁVODU V BENÁTKÁCH NAD JIZEROU POSTAVILO SKORO 200 LONGBOARDISTŮ A UŽ BĚHEM PÁTEČNÍHO TRÉNINKU SE UKÁZALO, ŽE TO NEBUDE JEDNODUCHÝ BOJ.

Téměř 400 metrů dlouhá trať s více než 40 hupy představovala velké sousto pro většinu účastníků. Po každém kole přibývalo těch, co museli vyhledat pomoc zdravotníků kvůli lehkým odřeninám a naraženinám. Kdo se chtěl dostat do cíle co nejrychleji, musel dokonale zvládnout pumpování v kolenou, takže mnohým už ke konci nezbývaly síly.

Všechno dobře dopadlo a velkému longboardovému klání přišlo fandit skoro 1000 diváků. Podívat se přijeli i český olympijský kajakář Vavřinec Hradilek, čerstvý mistr Evropy kanoista Martin Fuksa nebo skikrosář Tomáš Kraus.

Kdo jiný, než Eva Samková? Olympijská vítězka ve snowboardcrossu vyměnila prkno za prkno, a i když to není úplně její šálek kávy, neměla mezi ženami konkurencii. Podobně jako ve své zimní disciplíně se musela i zde probít do finále přes několik rozjížděk.

„Když jsem včera přijela, vůbec jsem si neuměla představit, že by se mi mohlo dařit. Není to můj sport, ale každou jízdou jsem získala na sebedůvěře a začala se zlepšovat,“ říká nejrychlejší longboardistka Eva Samková. „A co příští rok? Samozřejmě mi to nedá a budu chtít titul obhájit,“ směje se.

Stylem start-cil každé své rozjíždě kraloval loňský vítěz Nicola Nührig. Longboardový terminátor ze Salzburgu potvrdil svou suverenitu i ve velkém finále, které vyhrál před domácím závodníkem a pořadatelem celé akce Michalem Marošim.

Rakouský jezdec, který se do Česka často a rád vrací, štěstím v cíli jen zářil. „Je to jako surfing, člověk si musí vychytat zatáčky, to je klíč k úspěchu,“ tvrdí nepřemožitelný jezdec, který se věnuje všem možným disciplínám jízdy na skate i longboardu. „Příští rok přijedu zase, to si pište,“ vzkazuje všem, kdo už se teď těší na Red Bull Feel The Wheel číslo 3. Zatímco muži na boulič bikrosové dráhy soupeřili v šestcích, v ženské kategorii proti sobě nastoupilo jen čtyři závodnice

LEGENDA MÍŘÍ DO KIN

NA SVÉM KONTĚ MÁ ČTRNÁCT TITULŮ MISTRA SVĚTA. V ČESKÉM I SVĚTOVÉM MĚŘÍTKU PLATÍ ZA NAPROSTÝ UNIKÁT. JAN NĚMEC SE ZA SVOU KARIÉRU STAL ŽIVOUČÍ LEGENDOU TRAVNÍHO LYŽOVÁNÍ. A VE ČTYŘICETI LETECH SE DOČKAL ZASLOUŽENÉ ODMĚNY, 15. ČERVENCE O NĚM VYJDE DOKUMENTÁRNÍ FILM.

Jeho příběh zní skoro jako pohádka. Honza Němec začínal s lyžováním tradičně na sněhu a mezi svými vrstevníky se rozhodně neztratil. V alpském lyžování mu trenéři a odborníci předpovídali zářivou budoucnost. Vrozený talent spojený se zarputilostí a touhou vyhrávat byly velkým příslibem.

Z důvodu nedostatku peněz se přes léto místo soustředění na ledovcích začal věnovat finančně výrazně méně náročnému travnímu lyžování. Původně pouze jako doplňkovému sportu. Zatavněné české kopce byly ideální variantou pro trénink. Nejen pro lyžování samotné. Svah bez vleku dal pořádně zabrat také fyzičce. „V mládí jsem kopec každý den šlapal třeba osmkrát,“ vzpomíná Němec na 90. léta.

I když přes zimu nadále závodil i v alpských disciplínách, konkurence se mu díky celoročnímu tréninku na sněhu ale postupně vzdalovala. Zato v trav-

ním lyžování naopak rychle stoupal mezi světovou elitou. Postupně dovedl specifickou travní techniku k dokonalosti. Vyhrával jeden závod za druhým a stal se legendou tohoto sportu. Od roku 2001 vyhrál na osmi šampionátech úctyhodných čtrnáct titulů mistra světa. A k tomu má doma sbírku devíti křišťalových glóbulů za celkové vítězství ve Světovém poháru, kde ovládl celkem 73 závodů.

Přestože má na kontě 14 zlatých medailí z mistrovství světa, rozhodně Němec nepatří mezi mediálně známé sportovce. To se rozhodl změnit režisér Marek Bureš, jenž o české hvězdě dlouhé roky točil dokumentární film pod názvem Lyžař.

„Pokud divák čeká klasický dokument, který popisuje nějakou sportovní osobnost, tak po zhlédnutí našeho filmu bude možná zklamaný. Náš film je jiný, a to jak po obsahové, tak i po formální stránce. Přestože se jedná o dokument,

tak postavy před kamerou vystupují v situacích, které jsou mnohdy realitě na hony vzdálené. Respektive jsou jejím metaforickým odrazem,“ říká režisér Marek Bureš.

Film je unikátní také dobou natáčení, první klapka padla v roce 2007, ta poslední symbolicky loni na mistrovství světa v italském Tabre. Právě tam Němec dosáhl na svůj čtrnáctý titul světového šampióna. „Natáčeli jsme dohromady osm let. Bylo to velmi náročné, protože film jsme v podstatě financovali z vlastních zdrojů. I tak ale máme ve filmu scény ze Švýcarska, Itálie, Kostariky a mnoha místy České republiky, takže na plátně to bude vypadat jako velká produkce,“ popisuje s úsměvem Bureš. „Natáčelo se z lyží, ze čtyřkolky, auta, ale i kolečkového křesla. Vystřídalo se celkem 8 typů kamer. Všichni jsme zestárlí, narodily se nám děti a vypadaly vlasy. Byla to spousta dřiny, ale bude to stát za to,“ dodává.

Premiéra filmu je na programu v brněnském kině Scala ve středu 15. června od 20.30 hodin. V Praze diváci Lyžaře poprvé uvidí 30. června v kině BIO OKO, rovněž od 20.30. „Sám jsem celý film ještě neviděl, jen nějaké útržky. Takže jsem zvědavý. Režisérovi Markovi Burešovi a celému jeho týmu ale naprosto věřím a myslím, že to bude skvělý a netradiční dokument,“ vyhlížel Němec.

Tomáš Haisl

LYŽAŘ

LABUTÍ PÍSEŇ JEDNÉ VELKÉ KARIÉRY
režie: Marek Bureš | kamera: Michael Gahut | hudba: Petr Wajsar

